

7. PARANCSOLAT- DÁVID ÉS BETSABÉ

(2Sám 11,1-12,23)

TEOLÓGIAI ALAPVETÉS

(*Felhasznált irodalom:* Dr. Szűcs Ferenc: Teológiai etika, Budapest, 1993; Dr. Török István: Dogmatika; Dr. J. Douma: A Tízparancsolat; Fekete Károly: A Heidelbergi Káté Magyarázata, Budapest, 2013; Magyarázatos Biblia; Jan Milic Lochman: A szabadság útjelzői, 1993, Budapest) **A 7. parancsolat:**

A Bibliai két esetben használja a paráznaság kifejezését. Az egyik eset, amikor a **bálványáldozati oltár előtt** paráználkodtak. Azaz a pogány vallás részeként bálványáldozati helyen folytattak prostitúciót. A bálványáldozati oltár előtt megtermékenyítési rítust végeztek. Ezt Isten szigorúan tiltotta. A másik eset, amikor a paráznaság kifejezést használja az Ószövetség, a **házasságtörés**. A héber szó ezt tiltja. Azt tiltja, hogy egy férfi, akár házas, akár nőtlen, egy férjes asszonnal kapcsolatra lépjen. Hiszen az a nő máshoz tartozik. Ezzel megtöri a felebarátjának a házasságát. Ez a házasságtörés vonatkozott a már eljegyzett menyasszonyra is. Ha egy asszony elhagyta a férjét, de nem másik férfi miatt, az is a házasság megtörésének számított. Ha azonban egy házas férfi lépett szexuális kapcsolatra egy hajadon vagy el nem jegyzett nővel, akkor azt nem nevezték házasságtörésnek. A döntő az, hogy a nő egy másik férfié volt-e vagy sem. Így találkozunk olyan bibliai történetekkel, amikor egy férfinak több felesége is volt, és ez nem számított törvényszegésnek. **A házasságtörés Izráelben tulajdon elleni bűncselekménynek számított.** Az asszony a felebarátjának a tulajdona, akihez nem lehetett hozzányúlni. A rabszolgánővel folytatott kapcsolatot nem tekintették házasságtörésnek. A törvény megszegéséért kiszabott büntetés minden más törvéynél szigorúbb.

A férfi és a nő eredendő összetartozása kifejeződik a teremtés-történetben azzal, hogy a férfi a saját nevéből nevezi el a nőt (is-issá), de ebben kifejeződik az egymás mellé rendeltetésük is. A házasság Isten rendelése. Isten a férfit és a nőt a közös céllal teremtette meg, hogy szaporodjanak és sokasodjanak. (1Móz 1,28) Gyermekek nemzésére és életközösség kialakítása. A házasság egysége ezt célozza meg. A házasságban a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik a feleségéhez és lesznek egy testté. (1Móz 2,24) A férfi is a nő közötti egység nem korlátozódik a testre. Ahogyan Ádám és Éva történetéből is látjuk, ez az egység vonatkozik a mindent átfogó személyes közösségre. Amikor az ószövetségi történetekben poligámiával találkozunk, akkor a szeretet mindig egy irányba fordul. A mózesi törvények a házassági visszaélésekkel szemben védelmet nyújtottak. Akinek volt két felesége, annak tilos volt a kedvenc asszony elsőszülöttjét a másik asszony elsőszülöttjével szemben előnyben részesíteni. (5Mózes 21,15kk.) A házasság akkor is házasság, nem születnek gyermekek. A közösség akkor is létrejön. Isten áldása a gyermektelen házasságot is szeretetben fennálló testvéri közösség teheti.

A Szentírásban a házasság közösséget is érintő ügy. Nyilvánosság előtt zajlott, sokkal inkább, mint manapság. Magát a házasságot is komoly meggondolások után lehetett megkötni, és nem csupán két ember döntése volt, hanem sokkal inkább a közösség, a családok döntése, amely során nagyon sok szempontot figyelembe vettek. Mivel a házasság nem csak két fél szeretetén alapult, ezért a házasság fennmaradása is sokkal megalapozottabb volt.

A házasság az Ószövetségben a szövetség szimbóluma. (Hóseás 2,16kk.) Olyan szövetség, amelynek megkötéséhez Istent és embereket hívnak tanúul. Ezért veszi annyira komolyan az

Ószövetség ezt a bűnt. Amikor Isten azzal vádolja választott népét, hogy elfordult tőle, akkor nagyon gyakran azt mondja, hogy paráználkodik a nép. „Mert aki alkotott, az a férjed, akinek Seregek URa a neve, és aki megváltott, az Izráel Szentje, akit az egész föld Istenének hívnak.” (Ézs 54,5)

Az Újszövetségben a paráznaság tiltására vonatkozó törvény nem csak magát a tettet tiltja meg, ahogyan ezt Jézus tanította, hanem minden parázna viselkedést, beszédet, gondolatot, vágyat, és mindent, ami erre buzdíthatná az embert. Jézus korában a 7. parancsolat tekintetében változás következett be. Ekkor már csak a nőkön kérték számon a házasságtörést. A paráznaság tényének a megállapításánál az asszony jogi helyzete számított. (Jn 8) Jézus a Hegyi Beszéd törvényt magyarázatában nem csak a már megtörtént tényt érti törvényszegésnek, hanem már a lelkületet is, a kívánságot. Pál szerint azért számít súlyos bűnnek, mert az ember vétkezik a tulajdon teste ellen (1Kor 6,18) A házasságban Krisztusnak és az egyháznak a kapcsolata ábrázolódik ki. (Ef 5,21-33) A házasság az Isten és ember közötti szövetség tükré. Ezért lényeges a kizárólagosság. Egy férfi és egy nő, egy házasság. A keresztyén házasság olyan lelki kapcsolat is, amelyben a házasfelek közösen élnek meg a hitüket. A házasságot az isteni szeretet erőterében kell megélni.

A Heidelbergi Káté 108. kérdés-felelete a házasságot szentnek nevezi, de nem sákramentum. Szent ügy a házasság. A keresztyén ember élete minden területén meg kell, hogy látszódjon az Isten iránti elkötelezettsége. A Biblia tanítása szerint a testi és a lelki paráznaság összefügg. A lelki paráznaság következménye a testi.

A 7. parancsolat betartására már a párválasztáskor kell gondolni. Isten vezetésével kezdeni és vezetése alatt élni a házasságot. A házasságtörés tiltása kizárja a házassági előtti próbaházasságot. A házasság a Biblia tanítása szerint élethosszig tartó testi és lelki közösség.

Dávid és Betsabé története:

Dávid király elérte uralkodásának a csúcspontját, amikor Betsabéval találkozott. Háborúba sem ő ment már, hogy vezesse a hadjáratot, hanem Jóábot, a hadvezérét küldte. Bár tudomást szerzett arról Dávid, hogy Betsabé házas, és ismerte jól Dávid Isten törvényét, mégis küldött hozzá követeket. Ekkor tudatosan kezdett el az Isten törvénye ellen vétkezni, miközben korábban annyira ragaszkodott ahhoz, hogy az Isten felkentje ellen nevetse. Betsabé férje jeruzsálemi őslakos volt, hettita. A történetből nem derül ki, hogy Betsabé ellenkezett-e vagy nem. A királyi hatalommal szemben azonban minden ellenállás értelmetlen lett volna. Dávid az egyik bűnt a másikkal tetézte. Hazugsággal folytatta a házasságtörést. Aztán Uriást haza akarta küldeni a feleségéhez, hogy ezt higgye, hogy a gyermek az övé. Uriás azonban ravasz volt, és bizonyára megtudta, hogy mi történt a felségével. De a ravaszsága okozta végül a halálát. Ekkor határozta el Dávid, hogy a házasságtörés bűnét egy gyilkossággal leplezi el. Ha kiderül a házasságtörés, akkor azért halálbüntetés járt volna. Dávid terve sikerült, meghalt Uriás. Dávid mintegy megölette Betsabé férjét. Amint letelt a gyász ideje, Dávid azonnal Betsabéért küldetett. Gyorsan összeházasodtak, így a gyermek már házasságból született. A Biblia leírja, hogy bár formailag Dávid igyekezett megfelelni az előírásoknak, mégsem Isten akarata szerint cselekedett. Dávid egyrészt elvette más tulajdonát, másrészt valóban nem gondolt tettei következményeire. Csak önmaga megmentésével volt elfoglalva. Így a házasságtörés bűne miatt sokan megbűnhődtek:

- Uriás: meghalt;

- Betsabé: nem tudjuk, hogy mennyire szerette a férjét, de elveszítette, gyászolta; meghalt az első gyermeke;
- gyermek: akinek apja bűne miatt kellett meghalnia;
- szolgák, akiket Dávid a háborúba küldött, hogy együtt haljanak meg Úriással az élvonalban; - névtelenek, akik Úriást szerették;

Végül maga Dávid is megbűnhődött a vétkéért, mert meghalt a gyermeke, és később Isten nem engedte meg neki, hogy megépítse a templomot.

Dávid mégis megmaradhatott Isten felkentjeként a királyi székben. Ennek oka az, hogy bűnbánatot tartott. Isten rámutatott Dávid bűnére Nátán próféta segítségével, amit Dávid elfogadott, és megbánt. Ezt a bűnbánatot böjttel fejezi ki. A körülmények leírásából kiderül, hogy Dávid valóban bánta a tettét. Földön feküdt, nem evett. Végül Betsabé és Dávid gyermeke lesz a királyi trón törvényes örököse.